

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Deus suo tempore & pauperibus, & pauperum patronis succurrit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Ica. 3. 22.

Iob. 42. 10.
Psal. 9. 19.

V.

Iob. 29. 11.

Ioseph. lib. 9.
c. 3. Antiquit.
4. Reg. 4.

peratis. Si enim excoxissem te, quasi argentarius in fornace ardentissima excoquit argentum, separatque ab eo, per ignem, stannum, plumbum, scoriam, ut purum putumque remaneat, & impermixtum, utique consumpsissem te, cum non sis, nisi peccatorum scoria, iuxta illud: *argentum tuum versum est in scoriam*; itaque leniori te camino purgavi, seruitute scilicet & ærumnis Babylonis. Multi enim non sunt tam fortes, ut possint martyria sustinere; neque tam patientes, ut possint graues diurnosque tolerare morbos; quare mores eorum in camino paupertatis corriguntur. Quod dum facit Deus, nonne pauperes quasi negligendo curat? quia curat eos ipsam paupertate, sicut medicus ægrotum diæta. Alios, qui non ægrotant, in hoc camino paupertatis, tamquam aurum in fornace reddit splendidiore, ut Iobo contingit, qui omnibus amissis longè clariùs enituit, atque etiam in hac vita *addidit Dominus omnia, quacumque fuerant Iob, duplicia. Quoniam non in finem obliuio erit pauperis: patientia pauperum non peribit in finem.*

Sextò dicebat olim Iob: *Auris audiens beatificabat me, & oculus videns testimonium reddebat mihi. Eò quòd liberaissem pauperem vociferantem, & pupillum, cui non esset adiutor.* Quantò magis Deus est beatificandus, cui testimonium reddunt tot millia pauperum, vociferantium, se ab illo liberatos? Audit autem etiam non vociferantes: nam & silentium clamat miserorum. Abdias dispensator Achabi regis Israëlitarum, cum centum prophetas in spelunca absconditos pane & aqua sustentasset, ut Iosephus refert, magnum æs alienum contraxit. Eo mortuo creditor duos natos eius in seruitutem rapere volebat, cum vidua non esset soluendo. Illa Eliseum prophetam adiit, opemque eius implorauit. Cui ille precepit, ut ex olei ampulla, quæ domi vnica superat, vasa à vicinis mutuò accepta impleret: diuinitus enim oleum non defecturura, donec omnia implerentur. Paruit illa, & iussu Elisei postea vasa illa vendidit, & debitum dissoluit. In qua historia Prophetæ non vociferantes à Deo auditi, & vel in spelunca latentes conspecti, atque per Abdiam nutriti sunt. Cui eam liberalitatem non esse damnosam passus est diuinus Remunerator, sed in vidua, ac liberis, per Eliseum prodigiosissimo olei augmento, gratiam pro gratia reposuit.

reposit. Animalia ratione carentia, in extremo periculo constituta cum aliud non habent, quo se protegant clamorem habent, miseriamque suam testantur vociferando: ita & homines extrema afflictione compelluntur ad Deum clamare. Nec in ventos abiit clamor: *Clamor filiorum Israël venit ad me ait*, quia pauperum oppressio est peccatum in celum clamans, etiam ipso oppresso silente. Quia ipsa calamitas clamat, tacente calamitoso.

Exod. 3. 9.

Septimò non audit tantùm, sed etiam exaudit pauperes, verus Pater pauperum, Deus, qui *saluum faciet egenum à gladio oris eorum, & de manu violenti pauperem*. Quàm hoc verum sit, ostendit mirabilis providentia diuina, in historia, quam nobilis quidam Germanus, Anno Christi 1627. Româ huc, ad nos, in hunc fere modum perscripsit, meritò posteris non obliuiscendam. Contigit quatuor ferè ab hinc mensibus non mirabile, minùs, quàm iucundum in Vrbe. Nam à tristibus inijs, in lætum finem desinebat. Est hîc par coniugum, quibus, annonæ caritate ad summam inopiam reductis, fame pereundum fuisset, nisi, per æs alienum, cum morte inducias fecissent. Nam, cum etiam, quod mutuò ceperant, absuissent, redij: fames, quam insuper æs alienum fecerat grauiorem. Sed in primis creditor longè fuit grauissimus. Is enim, constituto debiti soluendi die, importunus aderat, sibi que, sine vlla mora, satisfieri volebat. Nihil illum extrema inopia, nihil pallidi vultus, nihil preces mouerunt miserorum. Prospiciebat enim, egestate semper magis ac magis crescente, supellectilem quoque, & cum ea spem solutionis obtinendæ, abituram. Traxit igitur maritum in ius, & non fecus, ac si lege repetundarum teneretur, accusat. Fert sententiam iudex: reus carceri mancipatur. Et iste quidem in vinculis famebat: vxor autem dolebat tantò magis, quòd & inopiam, & inedia sustinens, marito viuo, viduam agere cogeretur. His malis afflicta nihil prius habuit, quàm vt vndique circumcurfaret, quæreret que nouum creditorem, à quo mutuâ pecuniâ acceptâ maritum redimeret. Et erat exigua pecuniæ summa, de qua agebatur, vix duorum scilicet aureorum. Dum circumiuit, nescio cui mala fide ambulanti nebuloni innocuit. Is eam è vestigio clanculum se-
tatus obseruauit; & quòd fortè intellexerat, virum illius in cu-

VI.
Iob 5. 15.

V

stodiam